

- Negus ita fuit medium ut ad illam sit unio immediate terminata, ac corpus autem mediate, ib.
- Animam assumptam fuisse medio spiritu quomodo sit intelligendum, ib.
- Anima secundum se est ratio assumendi materiam, non ordo ipsius materiae ad animam, ib.
- Animam assumptam esse medio corpore quomodo sit intelligendum, ib.
- Anima, et caro inter se prius natura assumptae, at vero ut unitae inter se, media humanitate assumptae fuerunt, s. 5.
- Anima Christi per essentiam non est divina, et indiget gratia ut talis fiat, d. 18, s. 4.
- Anima Christi habuit donum gratiae habitualis, s. 2. Quod de fide certum esse probatur, ib. Et ab instanti suae creationis, s. 3.
- Anima Christi Verbo unita, ut viatrix indiget gratia excitante ad supernaturales actus; accommodata tamen statui in quo est constituta, s. 4.
- Anima Verbo unita etiam indiget speciali auxilio excitante et adjuvante ad servanda praecipua, et vitandum omne malum, ib.
- Anima Christi nihil eorum nescivit quae in aliqua temporis differentia existentiam habitura sunt, d. 24, s. 3.
- Anima Christi, etiam eo tempore quo fuit conjuncta corpori mortali, habuit scientiam beatam, d. 32, s. 4.
- Et a primo instante suae creationis, ib.
- Et contrarium erroneum, et haeresi proximum ostenditur, d. 25, s. 3.
- Anima Christi cognoscit cogitationes, etiam eas quarum iudex futura non est, ib.
- Anima Christi quomodo infinita individua substantialia per modum simplicis intelligentiae videre possit, ib.
- Anima Christi divinam essentiam comprehendere non potest, d. 26, s. 3.
- Animam Christi videre omnia quae Deo possibile sunt, qui dixerint, ib.
- Eam alii omnia in habitu scire, quae sunt in Deo opinantur, non vero in actu secundo, ib.
- Anima Christi non videt actu in Verbo omnia quae absolute in potentia Dei continentur, ib.
- Anima Christi, neque in actu primo, seu habitu, videt omnia possibile in Deo, ib.
- Anima Christi videt in Verbo aliqua ex possibilibus quae nunquam erunt, ib.
- Anima Christi videt simul et in actu secundo omnia quae Deus videt scientia visionis, s. 4.
- Animae Christi data est visio non ex meritis, sed quanta per merita convenienter comparari possit, ib.
- Anima Christi, licet comprehendat objecta creata quae per scientiam visionis videntur, non tamen comprehendit scientiam visionis Dei, neque ejus potentiam, ib.
- Anima Christi videt in Verbo infinita, sed non infinita categorematice, ib.
- Anima Christi potuit semper a principio creationis suae esse in actuali usu scientiae infusae, d. 28, s. 1.
- Anima Christi, licet informaret corpus, erat tamen beata, et ideo ita dominabatur corpori, ut in spiritalibus suis actibus ab illo non impediretur, ib.
- Anima Christi semper fuisse in aliquo actu secundo scientiae infusae verisimile est, ib.
- Non tamen semper in uno et eodem actu perman- sit, ib.
- Anima Christi non poterat elevari ad eliciendos simul plures actus scientiae infusae modo connaturali; secus de potentia Dei absoluta, s. 2.
- Anima Christi simul cognoscere potuit plura uno actu scientiae infusae, ib.
- Anima Christi quomodo potuerit applicare hanc scientiam potius ad hunc actum quam ad illum, ib.
- Anima Christi nunquam usa est scientia infusa discurrendo aut componendo, d. 28, s. 1.
- Anima per conjunctionem ad corpus gloriosum, non impeditur quo minus perfecte noscat omnia quae novit separata, s. 2.
- Anima Christi in statu viae potuit intueri omnes substantias separatas, prout in se ipsis sunt, eo naturali modo, quo ab anima separata cognosci possunt, ib.
- Anima Christi in corpore corruptibili potuit habere cognitionem intellectivam naturalem sine conversione ad phantasmata, s. 2.
- Anima Christi a principio suae conceptionis habuit perfectos et per accidens infusos habitus scientiarum et virtutum intellectualium, cum speciebus ad earum usum necessariis, ib.
- Anima Christi quomodo rationales creaturas illuminet, d. 30, s. 2.
- Anima Christi habuit virtutem ad omnes mutationes miraculosas, excepta annihilatione, ib.
- Anima Christi, qua ratione actus suos supernaturales operetur, d. 31, s. 4.
- Anima Christi non potest efficere gratiam, ut principale agens in alios, ib.
- Anima Christi nec mortificata peccato, nec damnatione punita fuit, d. 33, s. 1.
- Anima Christi non fuit sanctificata per dispositionem quae seipsam ad gratiam praeparaverit, d. 40, s. 2.
- Anima Christi statim post mortem fuit impassibilis, ib.
- Anima Christi in triduo mortis non fuit in statu viatricis, ib.
- Anima separata non est in statu satisfaciendi, sed satisfaciendi, ib.
- Anima purgata non indiget nova applicatione meritorum Christi ad ingrediendum beatitudinem, d. 41, s. 3.
- In anima separata est vera et propria adoratio, d. 51, s. 2.
- Vide Intellectus, Voluntas, Scientia.
- ANNUS, ANNUS INCARNATIONIS.
- Anni solares et lunares quomodo differant, d. 4, s. 8.
- Annus solaris naturalis est, lunaris vero artificialis, ib.
- Annis solaribus Hebraei utebantur, ib.
- Anni qui in Scriptura computantur, solares sunt, ib.
- Annum Graeci et Romani solarem faciunt, quem illi ab Aegyptiis, hi ab Hebraeis acceperunt, ib.
- Anni regum Historiae sacrae omnes integri, et quid in hac difficultate respondendum sit, d. 6, s. 1.
- Annus inchoatus tanquam imperfectus in Scriptura omittitur, ib.
- Quo anno ab orbe condito Christus fuerit incarnatus, d. 5, s. 6.
- Variae circa hoc sententiae, d. 6, s. 1.
- Fuit a creatione mundi, quatermillesimo plus minusve, ib.
- Annus incarnationis juxta computationem Graeco-

rum fuit olympiade centesima nonagesima quarta, ib.

Annus incarnationis fuit anno quadragesimo primo Augusti Caesaris, juxta computationem Romanorum, ib.

ANTICHRISTUS.

Antichristus daemon futurus non est, nec Deus, etiam si posset, id faceret ad tam pravum finem, d. 8, s. 3.

Antichristus, propter malitiae perfectionem, omnium malorum caput dicitur, d. 23, s. 2.

Apollinaris error divinitatem conversam fuisse in humanitatem, d. 4, c. 8.

APPETITUS, APPETITUS CHRISTI.

Appetitus duo in homine, quorum si inferior peccaverit, superiori tribuitur, si potuit impedire, d. 33, s. 2.

Appetitus sensitivus verus in Christo fuit, d. 34, s. 1. Ejusque veri et proprii actus in Christo fuerunt, d. 34, s. 1.

Non vero absque consensu rationis et voluntatis, quem nunquam praevire potuerunt, ib.

Appetitus hujus actus an fuerint in Christo profecti expositivo consensu, et motione voluntatis; an vero interdum fuerint praevi et permissi, ib.

Appetitus sensitivus Christi et refugiebat, et appetebat mortem, s. 2.

Appetitus sensitivus Christi fuit aliquo modo conformis divinae voluntati circa objecta repugnantia ex motione portiois superioris, d. 37, s. 5.

Vide Concupiscentia, Sensualitas, Fomes, Voluntas.

ASSUMPTIO, ASSUMERE, ASSUMPTIBILIS.

Assumptibilis duobus modis aliqua natura dicitur, et quibus, d. 13, s. 4.

Quod assumitur, supponitur assumptioni, d. 10, s. 3.

Assumi non possunt partes metaphysice et cur, d. 14, s. 3.

Assumptibilis est materia prima sine forma, et natura integra et completa, ib.

Assumptibilis est forma substantialis separata a materia, ib.

Assumi non potest pars integralis sine aliis partibus, s. 4.

Assumi non potest forma accidentalis ad unionem hypostaticam, ib.

Assumpta potest dici utraque pars prius ordine executionis quam alia in suo genere; simpliciter tamen assumptio corporis videtur antecedere, d. 17, s. 3.

Assumpta est prius substantia quam adveniat ei aliquod accidens, d. 15, s. 8.

Etiam si tale duratione praecesserit in materia, ib.

Assumere Deum naturam quae in proprio supposito fuerit peccato subjecta, non est impossibile, d. 33, c. 2.

Tunc tamen non esset verum dicere, Deum aliquando peccasse, ib.

ARS.

Ars factibilium in Christo fuit, d. 25, s. 2.

Ars effectiva imaginum honesta est, d. 54, s. 1.

ATTRIBUTA.

Attributa personalia Patris et Spiritus Sancti non praedicantur de Christo, d. 35, s. 3.

Attributa divina dicuntur de Christo, sed non cum reduplicatione ut homo, ib.

Attributa quaedam Christo conveniunt ratione utriusque naturae, s. 4.

Attributa creaturarum conveniunt Christo, quando non includunt suppositum creatum, et ex nihilo productum, ib.

Attributa divinitatis, sive in concreto, sive in abstracto, non possunt de humanitate praedicari, s. 2.

Attributa Dei simpliciter praedicantur de Christo et de homine substantiali praedicatione vera et propria, s. 3.

Attributa divinitatis et ipsa divinitas non possunt praedicari de Christo denominative, ib.

Attributa divinitatis qua ratione humanitati Christi interdum communicari possint, ib.

Attributa humanitatis, neque in concreto, neque in abstracto, de divinitate praedicari possunt, ib.

ATTRITIO.

Attritio nullum amorem requirit etiam imperfectum, d. 4, s. 8.

Attritio, quae de se non est sufficiens dispositio ad justificationem, in sacramento propter Christi meritum acceptatur ut sufficiens, d. 41, s. 2.

AUDACIA CHRISTI.

Audacia appetitus quomodo in Christo fuerit, d. 34, s. 3.

Audacia perfectissime in Christo fuit, d. 33, s. 2.

AUXILIUM.

Auxilium omne gratiae excitantis et adjuvantis usque ad justificationem datur nobis ex meritis Christi, d. 44, s. 2.

Auxilia gratiae omnia, quae hominibus justificatis conferuntur, sunt ex meritis Christi, s. 3.

Auxilia gratiae extraordinaria et uberiora, quae interdum homini justo conferuntur, ex meritis Christi dantur, ib.

B

BABYLON.

Babylonicae captivitates tres fuerunt, d. 6, s. 1.

Babylonicae captivitatis septuaginta anni, unde inchoentur, ib.

Quando finiantur, ib.

Babylonis reges captivitatis tempore quot fuerunt, ib.

BEATUS, BEATITUDO.

Beatitudo dicitur dari ut merces et corona justitiae, d. 4, s. 5.

Beati vident in Deo omnia quae formaliter sunt in ipso, d. 26, s. 1.

Beatus videns Deum potest videre in eo creaturas quae in eo continentur eminenter; non effective solum, sed formaliter, s. 3.

Beati in Deo, visa una creatura, non necessario vident omnes, ib.

Beatus in Deo videt creaturas non solum secundum

illud illud esse quod in Deo habent, sed secundum esse proprium, ib.
 Beatus videt in Verbo omnia quæ ad statum suum pertinent, s. 4.
 Beatitudinis perfectio est commensuranda uniuscujusque meritis, ib.
 Beatus in patria amat Deum necessario, non tamen quoad omnem modum possibilem ipsi charitati, d. 37, s. 5.
 in Beatis qui sunt omnino extra viam possunt esse actus inefficaces procedentes a voluntate, ut natura est, d. 38, s. 3.
 Beatitudo non manet sine fruitione, ib.
 Beatus non necessario de omnibus gaudet quæ in Deo videt, ib.
 Beati semper habent voluntatem conformem divinæ voluntati, s. 4.
 Beatorum animæ, licet careant gloria corporis, sunt extra statum viæ et meriti, s. 5.
 Vide Felicitas, Visio.

BONUM.

Quomodo ad boni rationem pertineat seipsum communicare, d. 2, s. 4.
 Bonum se communicare in omni genere causarum dicitur, ib.
 Bonum qua ratione sui diffusivum esse dicatur, ib.
 Bonum maxime amabile nobis etiam ratione concupiscentiæ est Deus, d. 18, s. 4.
 Bonitas moralis in actibus voluntatis quid, d. 54, s. 5.
 Cæsarum Galli ac Juliani fratrum pietas erga Santos, studiaque longe divisa, 52, s. 3.
 In calice cur plus vini quam aquæ fundatur, d. 4, s. 3.

C

CALVINUS HERETICUS.

Calvini error, carnem Christi prius fuisse conceptam, quam assumptam, d. 9, s. 2.
 Calvinus Christo peccatum imposuit, d. 33, s. 1.
 Calvinus hæreticus damnatus, quod libertatem arbitrii oppositam necessitati negaverit, d. 37, s. 1.
 Calvinus negat Christum sibi aliquid meruisse, d. 40, s. 2.

CAPUT, CAPUT CHRISTUS.

Caput Ecclesiæ Christus, d. 22, s. 2.
 Caput nostrum quomodo sit Christus quantum ad corpus, ib.
 Caput beatorum et viatorum omnium, sed non damnatorum, Christus est, ib.
 Caput infidelium qua ratione Christus sit, ib.
 Caput damnatorum qua ratione Christus non sit, ib.
 Capitis influentia quomodo Christo sit propria, d. 23, s. 1.
 Capita Ecclesiæ quomodo alii nuncupari possint, ib.
 Capitis potestas in corpus mysticum quam multa contineat, ib.
 Capitis dignitas non est distincta a dignitate redemptoris et sanctificatoris, s. 2.

CARO.

Caro Scripturæ more totum hominem significat. Præfat.
 Carnis nomen et sanguinis corruptionem indicat usu Ecclesiæ et Patrum, d. 5, s. 5.

Caro Christi quomodo per unionem hypostaticam fuerit sanctificata, d. 18, s. 1.

CAROLUS.

Carolus Magnus in Concilio Francofordiensi erroris Iconomachorum suppressit insaniam, d. 54, s. 3.
 Carolo Magno libri contra imagines falso impositi sunt, et multo magis eorum præfatio, ib.

CAUSA.

Causa motiva quomodo ab impulsiva differat, d. 5, s. 4.
 Ad quod genus causæ revocetur terminatio humanitatis a Verbo, d. 8, s. 4.
 Causa etiam instrumentalis non potest in actum secundum prodire, nisi prius in actu primo constituatur, d. 31, s. 6.
 Causa non constituitur in actu primo ad agendum per solam denominationem extrinsecam, ib.
 Duplex modus constituendi causam in actu primo, et qui sint; et differentia illorum, ib.
 Causa quomodo possit constitui in actu primo per virtutem sibi extrinsecam, ib.
 Causa inferior perficitur in ratione causæ ex conjunctione et subordinatione ad superiorem, absque superaddita entitate, quando in ea supponitur aliqua virtus qua possit esse causa, s. 5.
 Secus, quando nulla supponitur, vel ex tali conjunctione illi non tribuitur intrinsece, ib.

CHARITAS. CHARITAS CHRISTI.

Charitas actus tantam bonitatem in se habet, quantum malitiam actus peccati, loquendo de bonitate et malitia intrinseca actui, d. 4, s. 7.
 Secus de valore ad satisfaciendum, d. 54, s. 5.
 Charitatem infusam esse animæ Christi de fide est, d. 18, s. 2.
 Charitas est donum permanens per modum habitus, ib.
 Charitas Christi et aliæ virtutes ejus morales habent in suo genere infinitatem, d. 22, s. 1.
 Charitas actualis Christi, alia viatoris, alia comprehensoris; illa meruit, non hæc, d. 39, s. 2.
 Illa fuit libera, non hæc, ib.
 Differuntque specie vel numero tantum, ib.
 Charitatis proximi actus in Christo potuit esse meritorius, ib.
 Vide Amor, Dilectio.

CHRISTUS DEUS ET DOMINUS.

Christus omnis gratiæ et meriti fons, secundum quod est Deus felicitatis nostræ pars præcipua. Præf.
 De eo qui est nostræ speciei individuum cur scientia instituat, ib.
 Cur sanctus sanctus sanctorum dicatur, et nemo alius præter ipsum, d. 1, s. 2.
 Per ejus adventum antiquæ prophetiæ impletæ, et novæ cessarunt, ib.
 Cur Desideratus cunctis gentibus, etiamsi ab eis non esset cognitus, a Propheta dictus sit, s. 3.
 Christus quando venit in templum, implevit illud gloria, juxta Aggei prophetiam, ib.
 In ejus adventu quot et quanta prodigia evenerit, ob quæ *caelum et terra mota*, ab eodem dicuntur, ib.
 Christo nascente tres soles apparuerunt, ib.
 Christum verum Messiam jam venisse, variis testimoniis et signis comprobatur, s. 4.

De Christo multa metaphorice dicta, ad litteram intelligentes, Judæi errarunt, ib.
 Sicut etiam errant duplicem ejus adventum non distinguentes, ib.
 Christum verum hominem esse ostenditur, ib.
 Christum verum Deum qui et quot hæretici negaverint, d. 2, s. 2.
 Christum verum Deum esse variis locis Scriptura probatur, ib.
 Christum innocentem pro nocentibus mori opus fuit summæ misericordiæ, et non justitiæ nostræ, d. 4, s. 3.
 Christum redemptorem corporum, non animarum infideles credentes redarguuntur, ib.
 Christus non solum pro hominibus post ipsum futuris, sed etiam pro præcedentibus, mortuus est, ib.
 Christus sufficienter tam pro originali peccato quam pro universis hominum peccatis satisfecit, ib.
 Ea ratione nos redemisse et emisse dicitur, ib.
 Christus non solum pro peccatis quoad culpam, sed etiam pro pœnis eisdem debitis sufficienter satisfecit, ib.
 Christus liberavit nos a potestate dæmonis, et quare, ib.
 Christus janua regni cœlestis antea clausam propterea aperuisse dicitur, ib.
 Et mortem superasse, non ut eam non subiremus, sed ut in ea non permaneremus, ib.
 Christus nobis multo plus profuit quam Adam nocuit, ib.
 Christus, absolute loquendo, ut Deus homo satisfecit, ib.
 Christus non solum Deo, sed etiam hominibus et cætoribus se subdidit, ib.
 Christus plura operatur secundum intensionem et perfectionem in hominibus, quam peccatum Adæ, licet non secundum extensionem, s. 4.
 Cur, existente Christi redemptione tam copiosa et infinita, tam pauci homines salventur, s. 4.
 Christus non communicat membro suo virtutem ad satisfaciendum modo sibi proprio, sed alio illi proportionato, s. 12.
 Christus exhibuisse sufficiens remedium ad deletionem omnium peccatorum, est intelligendum de hominibus, et non de Angelis, d. 5, s. 1.
 Christus non minus principaliter venit propter Adam quam propter alios, ib.
 Christus pro poena damni quas poenas sustinuerit, ib.
 Christus qua ratione dicatur esse causa finalis nostræ gratiæ et justitiæ, s. 2.
 Christus Deus homo factus est, ut esset caput et finis divinatorum operum, ib.
 Christus unigenitus ut Deus, et primogenitus ut homo, ib.
 Christus ut homo est finis propter quem et in cujus honorem Deus omnia creavit.
 In Christi gloriam cedit quidquid hominibus collatum est gratiæ et gloriæ, ib.
 Christi immortalitas est exemplar nostræ immortalitatis, sed nostra mortalitas est exemplum mortalitatis Christi, s. 3.
 Christus de facto incarnatus est propter redimendos homines, non tantum ab originali, sed etiam ab aliis actualibus, s. 5.
 Christus qualis fuisset durante innocentie statu, ib.
 Christus venit principaliter ad tollendum peccatum, tam originale quam actuale, sed principaliter ad tollendum originale, s. 4.

Christus non venisset passibilis ad redimendos homines in statu naturæ integræ peccantes, s. 6.
 Christus singulos homines ita dilexit, ut pro eis singulis mori paratus fuerit, ib.
 Christus venit peccatores omnes salvos facere quoad sufficientiam, non quoad efficaciam, s. 6.
 Christum hominem existere ante omnes creaturas cur necesse non fuerit, ib.
 Christus natus est vigesima quinta Decembris, anno quadagesimo secundo imperii Augusti Cæsaris, d. 6, s. 2.
 Inter Christi compositionem ex Verbo et natura humana, et nostram ex corpore et anima, quid intersit, ib.
 Christum non habuisse animam rationalem hæresis semper fuit, ib.
 Christus nullo modo instrumentum divinitatis dici potest, sed ejus humanitas, et cur, d. 7, s. 1.
 Circa utramque Christi naturam errores varii, ib.
 In Christo post incarnationem duæ permanserunt naturæ integræ et inconfusæ, ib.
 In Christo una est tantum persona in duabus naturis subsistens, s. 3.
 Christus vere et proprie dicitur Deus et homo, ib.
 Est una hypostasis, seu suppositum unum, ib.
 Christus est persona composita, s. 4.
 Hæc compositio proxime intercedit inter subsistentiam Verbi et humanitatem, ib.
 Et consequenter est compositio ex duabus naturis, ib.
 Christus plus includit quam Verbum, ib.
 Christus quomodo distinguitur a Verbo, ib.
 In Christo non esse alium et alium, esse tamen aliud et aliud, quomodo intelligendum, ib.
 Christum esse personam compositam rectius dicitur quam Verbum compositum, ib.
 Christus quomodo dicatur quid creatum, s. 5.
 Christo nihil deest ut sit perfectus homo, quam ejus humanitas propria subsistentia careat, d. 8, s. 4.
 Christi Dei et hominis major est unitas quam numeralis, ib.
 In Christo est unitas naturæ humanæ, nod personæ creatæ, ib.
 Christus, ut includit totum id quod est, non est minor Patre, secus ut constituitur per humanitatem, d. 9, s. 1.
 Christo homini qua ratione gratia unionis sit connaturalis, d. 10, s. 1.
 Christus exaltationem suæ humanitatis non meruit, sed gloriam et honorem quem post passionem assecutus est, s. 3.
 Christus non est meriti capax, nisi ut Deus homo, d. 4.
 Christus non potuit mereri prædestinationem incarnationis, ib.
 Christus de potentia absoluta mereri potuit suam incarnationem, ib.
 Non tamen de facto meruit, ib.
 Christus non meruit ea quæ suam incarnationem antecesserunt, nisi talia fuerint, quæ ad homines sanctificandos pertinuerint, ib.
 Christum non meruisse continuationem incarnationis, neque ut partes, quæ per nutritionem ei accedebant, a Verbo sustentarentur, probabile est, ib.
 Tamen contrarium, ut probabilius assertitur, ib.
 Christus fundamentum omnis meriti et bonæ operationis, s. 6.
 Christus habens naturam divinam et humanam, cur sit unum, d. 11, s. 4.